

Svit je igrališće u Kaisermühlenu.

Europa je tvrdjava na igrališću u Kaisermühlenu.

Afriku vidiš iz Jeepe.

A Sjeverna Amerika nije bijeli stan, nego nju simbolizira orao s bijelom glavom.

Totem orla ovde u Kaisermühlenu.

Igrališće je zaprto, ada je i svit zaprt.

Ali ja vidim u njega, u svit – ar imam tajni ključ; onde na štajnga praznoga igrališća se holaju ti mali virusi – kot male viverice – ili bolje: virice! Skaču po svitu, smucaju se po fuzaljki van iz tvrdjave Europe i opet splaznu na nju– imaju veselo.

Na početku je bila samo jedna mala virica, sama na igrališću. Dosadno joj nije bilo, jer je znala, da će ih dojt još već. Dočekala ih je. Zgrada UN-a nije daleko odavle; a čim onde završu djelom, dojt ćedu mimo s dicom u ruka.

A s časom ih je nastalo već i već. S jednoga virusa, ki se je najprvo sam gibao po igrališću, ki je vozio sam u Jeepu kroz Aziju i Afriku; iz jedne male virice, su nastale dvime, četirme, osmime. Sve ostalo jur poznate.

A onda su se sirenom i plavim svitlom dovezli – policajac je mirno kurio čik - i zaprli igrališće, zaprli svit s črljenim trakom od plastike i teškom barikadom. Dica se tamo već ne ufaju, roditelji se tamo već ne ufaju. Ja sam mojim tajnim ključem vidim male virice skakati po Europi, po Kanadi, po Australiji. Nijedan je već ne bludi na igrališću – kot čuvarnica bez odraslih. Svit za igranje; za naivnost ditinstva i bedavosti mladine.

Ste poznali još Minopolis, zgradu i igru, kade su dica mogla sproberivati biti kasir ili policajac, i se tako pripraviti na kašnji svit; na tužan realitet? Minopolis je sad zabušen i zrušen. Veljek ovde uz igrališće Kaisermuehlenu, uz svit na igrališću, su zrušili svit za dicu. Uz igrališće stoji UN, u kom se sastaju svi odrasli. Dok im male virice ne počinju na globalnom igrališću pojti na živce – ili bolje: na pluća.

Ne vidimo virusa golim okom, tu sposobnost imaju samo zgubljeni literati s tajnim ključem. Čujemo ga? Čujemo, na kom jeziku nas smrtonosno objami? Ovde na igrališću se ništ ne čuje. Samo trak bariere, ki fučka u vjetru.

Slabo čujem moj puls u ušiju; kroz bluetooth slušalice.

Moram dalje. Dalje bižati protiv vetra u Kaisermuehlenu. Kako gluši virus? To pitanje me ne kani ostaviti.

Ako ga ja – mladi muž na igrališću - sada imam, bi morao bit za čuti. Kako? Sidi na moji pluća. Čim brže bižim, tim diblejše otsapam, tim već sam ja za čuti. Tim već je virus za čuti. Kaniš van? Ti je dost? Preveć vetra na plući? Kani me zlomiti, ali ja sam mu prečvrst. On kani van.

Ako ja pljunem sada u Dunaj. Kako dugo će durati, dok dođu kapljice iz mojih ust na morje? Će onda biti jur ljeto i sve opet mimo?

Glasno otsapam. Biĉao sam deset kilometrov. Kroz cijeli otok, Manhattan Austrije – kroz cijeli Kaisermuehlen. Od igrališća na kom stoji svit, do igrališća svita, UN-a. Od zrušenoga Minopolisa, do dvih najviših zgradov Austrije. DC – Tower i Donauturm. Najvišu zgradu otoka i Austrije si moreš prešporiti – Donauturm je samo za turiste. Ljude, ki ovde stanuju, te Donauturm, ta stup iz betona, ne zanima. Tote u restoranu si moreš naruĉiti Austrijanske speĉijalitete – naprimjer Covidltascherle.

Krenem domom. Nakon deset kilometrov. Drhtećem, visok puls i mrzlina. Ćujem susjedu kašljati – staru domaću gradjanku Kaisermuehlenu – bolesna je. Obiĉno se vozi rolatorom - koč i u jedan od bajzlov. Sada već dugo nije bila vani. Kad sam ju zadnji put vidio, mi je stisla kljuĉ u ruku. Na rolatoru ĉudakrat visi i nje kisik – nemedecinsko reĉeno: mašina, bez ke nebi dostala dost zraka. Opet kašlja. Ne moraš pojt biĉati, da ĉuješ virus. Ti veli glas u glavi.

Na prvi dan karantene gledao sam kitesurfera u Dunaju; zabavljao je sa svojim zmajem još i policajce, ki su se autom mimo vozili; jedan od policajcev je gonc leĉerno kurio ĉik – isto tako leĉerno se je vozio auto mimo mene, mimo vode. Onda su navili sirenu aute i se odvezli zatvoriti igrališće. Na deseti dan karantene sam zabio, kako se ĉuti toplina drugoga tijela, kako se ĉuti ruka drugoga ĉlovika. Mojoj susjedi ju već neću dati.

Dok svit vani ne ozdravi, ĉe svit na igrališću u Kaisermühlenu ostati zaprt. Ja sam jedini ki ima kljuĉ, i se selim kraj odavle. Najzad dati kljuĉ neću - susjeda ga već ne prava.

Svit je igrališće u Kaisermühlenu.

Igrališće je zaprto, ada je i svit zaprt.

Konstantin Milena Vlašić